

פחד דוד

פרשת
ראה

ל' מנחה אב
תשע"ה

779

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

יצר הרע משול להר

עבור קיום המצוות בכל מקום הינו גדול לאין ערוך, אך המקיים מצוות בארץ ישראל זוכה מן השמים לשכר כפול ומכופל.

כתוב בפסוק (דברים יא, כט) "והיה כי יביאך ה' אלוקיך אל הארץ אשר אשר אתה בא שמה". ונראה לבאר שכאשר בני ישראל נוכחו לראות שמשם רבנו עתיד למות במדבר והם עומדים להיכנס לארץ בלעדי, הם חששו עד מאוד כיצד יעמוד להם כוחם להידבק בתורה הקדושה ללא משה רבנו שהנחיל להם אותה. וכשראה משה את חששם של בני ישראל, הוא אמר להם "אשר אתה בא שמה" - 'שמה' אותיות 'משה'; ללמד שרוחו של משה רבנו ממשיכה לרחף בתוכי ארץ ישראל ומעניקה כוח לעושי דבר ה' להידבק בתורת ה' יתברך. זאת ועוד, המילה 'שמה' רומזת ל'השם', והוא שאומר בעל הטורים (ע"י דברים לג, א) שאדם הלומד את תורת משה, זוכה שה' יתברך יהיה עימו ועניק לו ברכה.

"והיה כי יביאך ה' א-להיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתת את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל" (דברים יא, כט)

מצינו שהתורה הורתה לבני ישראל שבכניסתם לארץ יש להם לקיים את מעמד הברכה והקללה, כאשר הברכה ניתנת על הר גריזים ואילו הקללה ניתנת על הר עיבל.

ונתעוררתי לשאול ולהקשות על דברים אלו - מה המקום לצוות על ישראל לערוך מעמד זה על גבי הרים, לכאורה מה השייכות של הברכה והקללה להרים, וכי כשאדם רוצה לברך את חבירו הוא עולה על גבי הר כדי לעשות זאת? ודאי שלא. הוא מברכו בכל מקום שבו הוא עומד ועדיין יש לברכה תוקף ועל מה לחול. ולכן קשה על שום מה ציווה משה את ישראל לקיים את מעמד הברכה והקללה על גבי הרים.

זוכר אני שפעם התיישבתי ללמוד בשעה חמש לפנות בוקר, והנה זבוב טורדני החל לזמזם באוזני ולא נתן לי מנוח. וחשבתי שהיצר הרע הוא כאותו זבוב טורדני המזמזם באוזני האדם ומנסה להדיחו מהדרך הישרה. וכשם שהדרך להיפטר מן הזבוב היא על ידי הריגתו, כמו כן יש להכניע ולהרוג את היצר הרע. על מנת שלא יוכל לשוב ולהרים עלינו ראש.

פעם בא לפני יהודי מהעיר ליאון שבצרפת ואמר לי שזה עתה הוא סיים את לימוד הש"ס במסגרת לימוד הדף היומי, ושאלתו בפיו האם להתחיל ללמוד מסכת חדשה בעיון, או שמא ראוי לו לשוב וללמוד על פי סדר הדף היומי?!

כאשר הובאה לפני שאלה זו חשבתי והעמקתי רבות בעניין, ולאחר דין ודברים הגעתי למסקנה שראוי לו לאותו אדם לשוב על סדר הדף היומי. וזאת משום שהדף היומי הינו סדר של קביעות, יום יומית ואף במלחמת היצר צריך קביעות, שאם האדם מתרפה לרגע - מיד היצר הרע מרים ראש כנגדו ומנסה להכניעו. ובהיות שהתורה היא כלי המלחמה כנגד היצר, על כן חשבתי שבמקרה של אותו אדם, טוב יהיה אם ילמד בסדר ובקביעות, משיילמד מסכת אחת בעיון בזמן שעלול הוא להתרפות מלימוד זה. וכבר אמרו חז"ל (ילקוט"ש דברים תתעג) "אם יום תעזבני - יומיים אעזבך".

ונראה לבאר שרצתה התורה לרמוז לבני ישראל שאם ילכו בדרך התורה והמצוות, הקב"ה ישפיע עליהם שפע טובה וברכה, אך אם חלילה יפנו עורף לה' ולתורתו, הקללה תשיג אותם. ויש לנו לדעת שהיצר הרע הוא זה שמונע מן האדם לילך בדרך התורה והמצוות, שהנה היצר הרע משול להר שמרוחק נראה גבוה ומאיים, אך אם מתקרבים להר ועומדים מולו, רואים שהוא עשוי מהרבה גרגרי חול שניתן לפוררם בקלות. וכגון זה היצר הרע נראה מרוחק מפחיד ומאיים, ויש החוששים להתעסק עימו ונופלים לידיו בקלות, לעומת כן הצדיקים המכירים בכוחו האמיתי של היצר הרע, אינם מהססים לצאת למלחמה כנגדו, ועד מהרה מפוררים אותו וכותשים אותו עד דק כעפר ההרים.

הקב"ה בחר להעניק את התורה לבני ישראל על גבי הר סיני. ואף כאן רצה הקב"ה ללמד לבניו שהיצר הרע המשול להר, מנסה בכל כוחו לחבל בתורת האדם. וכבר אמרו חז"ל (ע"י דרך עץ החיים לרמח"ל ד"ה ותדע בודאי) שהיצר הרע הגדול ביותר הוא בעניין ביטול תורה, וזאת משום ידיעת היצר שהתורה מקיימת ומחזיקה את העולם וכן מגינה על האדם מפני העבירה. והקב"ה אמר לישראל (קידושין ל, ב) 'בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין', משמע שהתורה היא כסם מרפא לתחלואי היצר.

והעולה מאלו הדברים שבכדי לזכות לברכת ה'; יש להכניע את היצר הרע העומד כהר מול האדם. ואם האדם אכן יכיר ויידע שבכוחו למוסס את ההר הגדול ולפוררו לעפר, הוא יתגבר ויתחזק לצאת למלחמה כנגדו. ומשה הורה לישראל לקיים את זה המעמד בכניסתם לארץ, היות ואינו דומה קיום מצוות בארץ הקודש לקיומן בכר (ע"י רמב"ן בראשית כו, ה), ומנגד לא ניתן להשוות את חומרת העבירות הנעשות בארץ הקדושה והטהרה לעבירות הנעשות מחוצה לה (ע"ש ויקרא יח, כה). וברי הוא שעבירות הינן חמורות תמיד, אך יש להן משנה תוקף וחומרה בזמן שנעשות בארץ הקודש. כמו כן השכר

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:49 | 19:04 | 18:56 | 19:06

מוצאי שבת 20:02 | 20:04 | 20:05 | 20:04

רבינו תם 20:41 | 20:38 | 20:40 | 20:41

הילולא דצדיקיא

ל - רבי חמאני עלוש

א - רבי שמואל אבוהב

ג - רבי יוסף שרים

ג - רבי אברהם יצחק הכהן קוק

ה - כ"ק הצדיק המלוב"ן

רבי משה אהרן פינטו זיע"א

ו - רבי יצחק הדאיה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ענייה סערה לא נחמה". (ישעיה נד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

"תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם". (ישעיה נד. יא)

אין הכוונה שתלמידי החכמים הם הולכים מבית לבית להרבות שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, אלא שענין שלום הוא היפך קפיידא וכעס. וענינים אלו שייכים כאשר האדם אינו שבע רצון וממורמר ואין לו סיפוק, ואז הוא כועס ומקפיד על כל דבר פעוט שנעשה שלא לרצונו והוא מטיל אימה על כל סובביו.

אבל הגדרת התלמיד חכם היא, שהוא מלא אושר וסיפוק ושביעות רצון ונחת רוח ועונג כל ישוער מהדף גמרא שלמד - יותר מאשר הגביר האדיר במיליארדים שהרוויח בעסקיו.

וממילא התלמיד חכם אינו מקפיד מאומה, כי הוא מלא עונג וסיפוק מתלמודו ולא איכפת לו משאר ענינים שאינם חשובים כלל, ובזה הוא מרבה שלום לעולם.

(פניני רבי יחזקאל)

"הוי כל צמא לכו למים". (ישעיה נה. א)

רמז הכתוב "הוי כל צמא לכו למים", שנדרש על התורה הקדושה, ורמז שעל ידי המים - תיכון התורה.

וזה אמרו "הוי כל צמא" בהרהורים רעים מצד הסטרא אחרא. כי צמא בגימטריא סמא"ל.

"לכו למים", לבטל היצר, ותזכו לתורה שנמשלה למים.

(ברית עולם)

שנת הארץ

התובע את הלואתו לאחר השמיטה, וטוען שהיה לו פרוזבול ואבד לו, נאמן, וגובה את חובו.

אף שהשביעית משמטת את ההלואה, ראוי ללווה לשלם את חובו למלוה. והעושה כן, רוח חכמים נוחה ממנו. ובשעה שמחזיר הלווה את הממון צריך המלוה לומר לו שמשמט הוא את חובו, ופטור מלשלמו. ואם אמר הלווה שרצונו בכל זאת לתת, רשאי לקבל ממנו. ולא יאמר הלווה שנותנם בפרעון חובו, אלא יאמר 'שלי הם, ובמתנה אני נותן לך'.

במסילה נעלה

אוהב שלום ורודף שלום

אך למרות כל דבריו, לא נחה דעתה של אשתו והיא לא הסכימה עם מעשהו.

תוך כדי ויכוחם נשמעה לפתע דפיקה על דלת הבית ובפתח ניצב אדם בעל חזות ערבית ששאל את בעל הבית:

"אדון לוק, האם תכיר אותי?"

"בודאי" השיב לו בעל הבית "אני מזהה מיד את מראה פניך, ועד כמה שאני זוכר, לפני כעשר שנים הלוויית לך סכום כסף, ואתה עדיין לא השבת לי אותו".

"נכון, אמר האיש שבפתח. לצורך כך באתי כעת לביתך. אתמול בלילה הזהירו אותי בחלומי שאלך מיד להחזיר לך את הלוואתך, ולא - אענש קשות. ועתה, הנה כספך לפניך".

כך אמר האיש ולאחר שפרע את הלוואתו הישנה, פנה והלך לדרכו.

אך יצא האיש מפתח הבית, ובני הזוג פנו לבדוק את סכום הכסף שהלונה החזיר. והנה, סכום הכסף תאם במדויק לסכום הכסף שמר לוק נתן לי בבוקרו של אותו היום.

בני הזוג שהכירו בדבר, ראו בכך את השגחת ה' המופלאה, והשלום שב לשרור בביתם כבתחילה.

לשמע הסיפור כולו, התרגשת מהדברים וחשבת לי לעצמי שכיון שכ"ק אבא זיע"א כל ימיו היה אוהב שלום ורודף שלום - משמים סייעו בידו שלא יהיה בגלל בנו פירוד ומריבה בין בני הזוג, ועל כן באו בחלום ללווה והורו לו להשיב מיד את ההלוואה שלקח, וכך ישוב השלום לשכון בבית משפחת לוק.

בהיותי כבן עשרים שנה, התארחתי באחד הימים בבית משפחת לוק במרוקו, ואף נשארתי ללון בביתם במשך הלילה.

למחרת היום, כשביקשתי לצאת לדרכי, נתן בידי בעל הבית סכום כסף גדול, ואמר: "זה לכבודו של אביך הצדיק שהיה רגיל לבקר בביתנו, וכבר שנים רבות שלא ביקר אצלנו ולא נתתי לו דבר. הא לך כסף זה לצרכיך".

בתחילה סירבתי לקחת את הכסף ואמרתי לבעל הבית שזהו סכום גדול מידי, אך מר לוק התעקש לתת לי את מלוא הסכום והפציר בי שאקח את הכסף.

בלית ברירה נטלתי את הכסף ויצאתי לדרכי.

שנים רבות לאחר מכן סיפרה לי אשתו, הגב' ציפורה לוק תחי את המשך השתלשלות העניינים:

לאחר שיצאתי לדרכי וצרור הכסף בידי, שאלה הגב' לוק את בעלה מדוע הוא נתן סכום כסף כה גדול לבחור צעיר? ובעלה השיב לה: "אם אביו רבי משה אהרון פינטו היה כאן - היית מסכימה לתת לו את הסכום הזה. אם כן, מדוע שבנו לא יקבל את הכסף במקומו?"

ועוד הוסיף ואמר לה: "נסי נא להיזכר בברכה שהצדיק רבי משה אהרון ברך אותנו קודם עלייתו לארץ ישראל. הוא ברך אותנו שנצליח בעסקינו, וברוך ה' ברכתו מלווה אותנו עד עצם היום הזה ומתקיימת בנו ובכספנו. ומדוע לא ייחנה גם הבן מברכתו של אביו?"

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

בתנאים דלהלן

- השומע רכילות על חבירו, ויש לו 'דברים הניכרים' המוכיחים שהדבר אמת, מותר להאמין בתנאים דלהלן:
- א. שאין מקום לדון את אותו אדם לכף זכות. ב. שזהו דבר הניכר ממש, ולא רק קצת.
- ג. שאת הדברים הניכרים יראה בעצמו. ד. שתהיה לו תועלת מכך להבא. ה. מותר רק להאמין בלבו, אך לא לספר לאחרים, וכן לא להפסידו ממון או להכותו.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

"ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה" (דברים יא, כו)

משה רבנו אומר לעם ישראל שעליהם לראות כיצד הוא נותן לפנייהם את הברכה והקללה. ויש להתבונן כיצד יכלו ישראל לראות בעיניהם את הברכה ואת הקללה, הלא הן עדיין לא התגשמו אלא היו רק בגדר אמירה בלבד, ומה טעם אמר להם משה "ראה אנכי נותן לפניכם", וכי משה הראה להם מהות ברכה ומהות קללה.

ונראה לבאר שאדם מעצם בריאתו מוגבל בראייתו הפיזית, וכך גם בשאר החושים כחוש השמיעה, חוש הריח וחוש הטעם. ובעוד שהחושים הגשמיים הם מוגבלים, הרי שהחושים הרוחניים הינם ללא הגבלה כלל, לפיכך הצדיקים חוזים ורואים למרחוק ואף יודעים המה דברים שלא נשמעו לאוזניהם באופן ישיר, כיון שיש להם שמיעת הלב. ויש בכך ללמדנו שהצדיקים מכוח התורה המצויה בהם, מתעלים מעל החושים הגשמיים המוגבלים ומתלבשים בחושים רוחניים שאין להם גבול ומידה.

הנה המילה 'ראה' היא מלשון אורה ואין אורה אלא תורה. מלמד שאדם המתמלא באור התורה יזכה לראייה אין סופית מעל ומעבר לראייה פיזית מוגבלת. כמו כן כאשר אדם מאיר את עיניו באור התורה, זוכה הוא לראות שפע של ברכה והצלחה. אם כן ראיית הברכה נעשית באמצעות לימוד התורה אשר היא המשפיעה ברכה על האדם.

הרמח"ל אומר שישנם שני סוגי עיוורים; עיוור אשר הוא באמת מוגבל בראייתו הפיזית, ועם כל רצונו הטוב לעולם לא יוכל לראות. ויש עיוור אשר מצד הטבע יכול לראות אך הוא בוחר לעוור את עיניו לדעת, ומתכחש לאור האמת. והוא שאמר משה לישראל - 'ראה', היינו פיקחו את עיניכם וראו את דרך האמת על מנת שתזכו לרשת טובה וברכה, וחלילה לא תהא הקללה מנת חלקכם. ונראה שאם האדם מעוור את עיניו מלהכיר באמת, זוהי כבר הקללה בעצמה מלבד הקללות הנוספות שתבואנה עליו מכוח גזירות התורה.

באחד הימים הגיעה לפני אשה ובידיה שתי תינוקות תאומות. ואמרה לי שכאשר היתה בהריון המליצו לה הרופאים לבצע הפלה, כיון שהם לא שמעו את הדופק של אחד העוברים אשר כפי הנראה מת, ומכיון שהעובר המת עלול להזיק לעובר החי, עליה לעשות הפלה. ואמרה לי שכאשר באה לפני בזמן הריונה, הוריתי לה נחרצות לבל תעשה הפלה כיון שאין היא יודעת בבירור שאחד העוברים מת, ומאחר וחיי של עובר אחד מוטלים בספק ואילו העובר השני חי בוודאות, הרי שמעשה כזה הינו רצח גמור, וכיצד תוכל לשפוך דם נקיים. וברוך ה' זכתה היא בניגוד לתחזיות הרופאים ללדת תאומות בריאות ושלימות.

שאלה אותי האשה כיצד ידעתי להורות לה שלא לבצע הפלה למרות אזהרת הרופאים? והשבתי לה שלרופאים יש ראיית בשר ודם, ולעומת כן מי שיגע בתורה, הקב"ה מעניק לו סייעתא דשמיא לראות למרחוק אף את הדברים הנסתרים. ואני בטחתי וסמכתי על זכות אבותי הקדושים זיע"א.

עלינו לדעת שפעמים רבות מאחורי הברכה עומדת קללה ואילו מאחורי הקללה עומדת ברכה. וכגון זה עשירות היא בבחינת ברכה, אך ישנם מצבים שהעושר שמור לבעליו לרעתו ובמקום ליהנות מברכת הכסף, האדם רק ניזוק ממנו. לעומת כן לעיתים מתרגשת על האדם צרה גדולה ונראה לו שעולמו חרב עליו, אך דוקא מתוך הקושי והצרה זוכה הוא לראות רווחה וישועה גדולה. ומשה אמר לישראל שאם יקפידו המה לילך בדרך התורה, אזי יזכו להינצל מן הקללה העומדת מאחורי הברכה, וכמו כן יזכו להתברך אף מן הברכה העומדת מאחורי הקללה ויתברר להם שלא היתה זו קללה אלא דרך של הסתר פנים להביא להם את ברכתם.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארצך אשר ה' א-להיך נתן לך". (טו. ז)

הנה לפעמים יפקיד ה' מנת עני זה לאדם קרוב לאיש ולא יצטער בלקיחת פרנסתו ממנו להיותו קרובו, גם לא יצטרך לסובב נתיבות. וכשישפוט ה' בצדק, לצער העני, ירחיק לו פרנסתו באיש זה, גם בריחוק מקום, ויצטער האביון לסובב מעיר לעיר למצוא מקום אשר הכין ה' לו שם טרף נפשו. והוא אומר מאחד אחיך, או הגם שאינו אחיך אלא הוא באחד שעריך, או הגם שאינו מעריך בארצך.

או ירצה אומר בארצך, פירוש אפילו בארצך שהוא מקום העושר לכל ישראל, אף על פי כן ימצא בה אביון.

מן המעיין

"אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגויים את אלהיהם על ההרים הרמים". (יב. ב)

עובדי האלילים בונים את פסליהם על הרים גבוהים ומצלצלים בפעמונים להמון; בואו סורו אלינו. אולם התורה לא דרשה זאת, אדרבה אם יהודי רוצה להתקרב יבוא מעצמו ירוש ויחקור, כנאמר "לשכנו תדרשו ובאת שמה".

אמנם ברבות הימים כשהזרות השתנו, מצאנו בחז"ל (ראש השנה ב. ב) ש"בראשונה היו משיאין משואות משקלקלו הכותים התקינו שיהיו שלוחין יוצאים". היה זמן שהתורה הקדושה לא היתה זקוקה לשום תעמולה, לא היו זקוקים לשלוחין, רק ששקלקלו המינים.

וזוהי חובתו של כל יהודי, זעק מן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, לבנות מזבחות לה' להכריז ולקרוא עליהם שם ה'. הגיע העת לפעול ולקרוא בשם ה'.

"לא יגש את רעהו ואת אחיו". (טו. ב)

הבדל מהותי מוצא כאן המלבי"ם בין נושה ובין נוגש.

הנושה הרי הוא תובע דבר שמגיע לו, כגון השבת הלוואה וכדו', ואילו הנוגש דוחק ומאלץ את חברו לתת לו דברשלא לקח ממנו, כמו מס וכדו'.

לאחר שאמר הכתוב במצות שמיטת כספים בשנה השביעית: "שמוט כל בעל משה ידו" (כל בעל חוב יוותר בסוף שנת השמיטה על הגמיע לו מהלווה), נמצא שאין הלווה חייב למלווה דבר על חשבון הלוואתו קודם השמיטה, וכשהוא בא ותובע ממנו, הרי זה נקרא נוגש - שהרי הוא מבקש דבר שאינו מגיע לו ועובר בלא תעשה.

"לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך

מאחיך האביון". (טו. ז)

הארה נפלאה מצאנו בדברי רבינו המאירי בחידושי למסכת בבא בתרא (דף ט), בגודל מצות הצדקה:

"צריך אדם להעיר את עצמו על הצדקה ושלא יקשה בעיניו על חסרון ממונו, ויזכור שבזמן שביית המקדש קיים היה נותן שקלו ומתכפר לו - עכשיו הצדקה עומדת לו במקומו.

ויתבונן שכל אדם מעודת נכוחת ממונו למסים ולתשחורות, ואחר שכן ראוי לו ליתן חלקו למי שגמלו כל טובו בשמחה ובטוב לבב, שאם יחסר ממונו לכבודו אף הוא בידו להשלימו. ואם אינו משתדל אלא להרבות ממונו, כמה דובים יש למקום. ודרך הערה אמרו זכה - חיסרון ממונו הולך לעניים, לא זכה - אומות העולם באות ונוטלות בזרוע.

זכרו תורת משה

לקראת יום ההילולא של מרן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אביו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שחל ביום ה' לחודש אלול, נאיר כאן כמה פנינים ומרגליות טובות מאוצר מידותיו והנהגותיו של הצדיק זיע"א * מעשיהם של צדיקים *

יחס מפואר האיר כמרגלית בוהקת בכתר משפחת פינטו רמת המעלה והיחס. בן אחר בן, דור אחר דור לאנשי אמונה, חסידים קדושים וטהורים. הצדיק רבי משה אהרן זיע"א נצר לשושלת של תלמידי חכמים בעלי מופתים וישועות, שהאצילו על עם ישראל בהוד קדושתם וטהרתם.

רבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. אהוב ל'מעלה ו'נחמד ל'מטה (שהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק לשיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודתו ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוויו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודתו ה' יתברך.

הנהגות קדושה רבות שספג רבי משה אהרן פינטו זיע"א בבית הוריו, נשתמרו אצלו ואף נשתבחו והתעלו "בבחינת מעלין בקודש ואין מורידין". חסידותו של רבי משה אהרן זיע"א, באה לידי ביטוי בכך שהוא הקפיד ודקדק לקיים את מאמרי חז"ל במסכת אבות. וכבר אמרו בגמרא (מסכת בבא קמא דף ל) "האי מאן דבעי למיהוי חסידא - לקיים מילי דאבות". כל הוראה שיצאה מפה קודשם של התנאים הקדושים, קוימה על ידו ככתבה וכלשונה, ללא כחל ושרק.

כך למשל יישם רבי משה אהרן זיע"א, את מאמר התנא רבי לויטס איש יבנה: "מאד מאד הוי שפל רוח". בכל שבת, כאשר נכנס לבית הכנסת, היה מכופף את גוו כמי שמבקש להמעיט מערך עצמו, בבואו להיכל המלך. כאשר היו מגיעים אליו המתפללים לאחר התפילה כדי לנשק את ידו ולהתברך מפיו, היה מיד נחרד מעצם הרעיון שמאן דהוא ינשק את ידיו, ומתנגד בכל תוקף וממעיט בערך עצמו.

בכלל, מידת הענווה שבה התברך רבי משה אהרן זיע"א, היתה מקרינה סביב כל מי שנכנס לתוך ארבע אמותיו. הכל חשו כי לפנייהם ניצבת אישיות גדולה ומרוממת מעם, גבוה משכמו ומעלה וראשו כפוף לשאת בצערו ודאגתו של כל אדם ואדם שנברא בצלם א-להים. כל מי ומי שנכנס לביתו התקבל בברכה, בסבר פנים יפות, בכל שעה ובכל עת.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בהשם יתברך. הפסוק "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא, ותמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה רבי משה אהרן זיע"א עושה על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עיניו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם

איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לעצה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית "מי שברך", עד שהמתין לשמוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העינים. כידוע מהספרים הקדושים שעיקר קדושתו וטהרתו של האדם - היא מהעינים. מי ששומר על עיניו לבל ישלשו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העינים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף כשנכנס אצלו הרבנית מזל שתחיי לאורך ימים טובים, לא הכיר בה!

בתפילותיו הרעיש עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיך בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימליצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

ביום ההילולא שלו שחל ביום החמישי לחודש אלול, עולים בניו הצדיקים, בני משפחתו ותלמידיו הנאמנים, לצד רבים מבני ישראל שזכו להיפקד בדבר ישועה ורחמים בזכותו של הצדיק, שבחיו ולארח פטירתו פעל ישועות גדולות ונשגבות לכל המעתירים בתפילה לפני שוכן מרומים ומזכירים את זכותו של הצדיק רבי משה אהרן.

זכינו לשמוע מבנו חביבו, מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א מספר מעשיות על ניסים ופלאות שאירעו למתפללים על ציונו, בחרנו לצטט את ססיפר לו מר אַנטוֹניֹי מְסֶלְטִי ה'יו, אחד מתלמידיו של מו"ר שליט"א:

אַנטוֹניֹי סיפר לי שבאחד הימים הוא שב לביתו עייף, כשלמחרת היום היה בתוכניתו לטוס לשווייץ כדי להשיב לעצמו ממון שנגזל ממנו.

למרות עייפותו הרבה, אביו לא אפשר לו לישון זמן רב, כיון שבאותה עת נערכה הילולת הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א ואביו ביקש ממנו שיתגבר על עייפותו וילך להשתתף בהילולא לפני צאתו לשווייץ, וזכות זו תעמוד לו ותעניק לו שמירה והצלחה בכל דרכיו.

אַנטוֹניֹי תלמידי ויתר על שנתו העריבה, התגבר כארי ממיסתו ונטל חלק בהילולת הצדיק.

לאחר מכן הוא נסע על פי תוכניתו הראשונה לשווייץ, וזכה שה' הצליח את דרכו וממונו הגזול שב אליו. בדרכו חזרה הסיע אותו נהג שונא דת, שכל הדרך דיבר סרה נגד הצדיקים.

תלמידי היקר ניסה להפסיק את דיבוריו הקשים של הנהג, ואמר לו שביזוי כבוד תלמידי חכמים והזלזול בצדיקים הקדושים עלולים לגרום חס ושלום לפגע רע באמצע נסיעתם, כיון שכל מי שמדבר נגד הצדיק - הקב"ה דואג להענישו על כך. אך הנהג לא התייחס לתוכחה כלל, והמשיך לבזות את הצדיקים ולדבר נגדם.

פתאום, ללא כל הודעה מוקדמת, באמצע הנסיעה בכביש המהיר, מנוע המכונית שבה הם נסעו - דם, והמכונית נעצרה על מקומה. משאית כבדה שנסעה מאחוריהם במהירות גבוהה - לא הייתה מוכנה לעצירה הפתאומית והנהג לא הצליח לבלום אותה באמצע נסיעתה המהירה. כך, ללא כל שליטה, המשאית הכבדה התנגשה במכונית הקטנה בכל העוצמה ומחצה אותה באחת.

למרבה הנס, תלמידי הבחין במשאית שמגיעה מרחוק מבעוד מועד והבין מה עומד להתרחש, ורגע קל לפני שההתנגשות הקטלנית והבלתי נמנעת יצאה לפועל - הוא חילץ את עצמו ואת הנהג מהרכב התקוע, ובנס גלוי חייהם ניצלו ממלחעות המשאית!

כוחות ההצלה שהוזעקו למקום לא האמינו למראה עיניהם. במקום לגרד גופות מרוטשות, היה עליהם רק לפנות את שיירי המתכת של המכונית המרוסקת מזירת התאונה.

והיה הדבר לאצבע אלוקים שהוכיחה לכולם שכל המדבר סרה נגד הצדיקים - עונשו ימהר לבוא. אין ספק שהנהג שונא הדת - הוא זה שהביא על עצמו את התאונה הקטלנית בגלל דיבוריו הרעים, ורק בזכותו של תלמידי היקר שעשה מאמץ לפני הנסיעה, ולמרות עייפותו הרבה השתתף בהילולת הצדיק - בזכות כך ניצלו חיי שניהם.